

toda bilo ga je le nekoliko kapelj. Do Kahire, in znabiti še nekoliko više, je namreč še včasih dež, v srednjem in zgornjem Egiptu pa ga ni nikdar. Nil in obilna rosa ga namestujeta.

Vsi oslavljeni in poterti dospemo poslednjič ob petih po poldne v Kairo, in ko se v gostivnici uselimo, se ni nikomur ljubilo, še kam iti.

(Dalje sledi.)

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Zagreba na vseh Svetnikov dan. K. Ž. — Ledeni sever je ostro pihal od medvedgradskega gorovja, ko se na večer podam tukajšne pokopališča obiskat. Najpervo grem k sv. Jurju, kjer zagrebska gospoda spava večno spanje pričakovaje trombente glas. Že od daleč sem vidil berleti sto in sto lučic, svetlobo bengalskega ognja in mnogoznačnih transparentov. Ko pa stopim skoz pokopališčne vrata, me strašno v serce zbode, da na spomeniku „nedužne žrtve“ leta 1845 ni ne ena lampica gorela! — Bliže stopivši na to sveto mesto še le zapazim, da na spomeniku spavajoči lev je bil ovenčan s kitico belih, rudečih in modrih georginj. Lahkeje so dihale moje sklonjene persi, hitreje mi je začela binkati oterpnjena serčna žila, zane-marjal sem vse druge razsvitlečine, ker le ta ovenčani lev je mi zanimiv bil in več misel v meni zbujal, kakor vsi drugi bogato okinčani grobovi. Od spomenika „nedužne žrtve“, ki je kmali pri vratih, hitim h grobu našega rojaka in horvaškega prvega lirikarja Stanko Vraza, ki je v sredi pokopališča. Vse je bilo okolj in okolj razsvitljeno, samo genij na liri verh spomenika sloneči je žalostno gledal po tmici okoli. In vendar je bilo, kakor da bi bila cela razsvitljava le njemu samemu veljala, kakor da bi se bili vsi složili le njega samega razsvitljati, ki je v sredi stal in tem bolje vidljiv bil. Bliže pridši vidim, da je tudi genij bil enako ovenčan kakor „nedužna žrtva.“ Hvala tebi mila roka, ki si se usmilita teh dveh prvih spomenikov jurjevskega pokopališča. Ovenčala si ju v imeni cele Horvatske. Hvala ti! — Sadaj pa še nekaj! Gotovo se ne bo noben Slovenec osodil, naj bo še tako terd špecifikar, našega rojaka Stanka Vraza slovenskim apostatom prištevati. Bilo bi to greh. Saj so tudi Horvati naši ljubljani sorodni bratje. Res je sicer, da je med Slovenci število apostatov obilo, pravih domoljubov pa dosti manje in da cela jeremijada bi se dala v tem spisati, al kaj bi tudi hasnilo! — Stanko Vraz je bil v strožjem smislu našinec, in to, mislim, me upraviči, tudi besedico o zadevah njegove literarne zapuščine spregovoriti. Osem let ga že krije zemlja in še zmiraj leži zaklad njegove zapuščine v prahu kakošne knjižnice. Ni mi bliže znana njegova oporoka, al kolikor je po časopisih, zlasti „Neven-u“, na dan prišlo, je obečala matica ilirska Stanko Vrazovi sestri, sedaj udovi Ančki Mahoričevi v Ilovci v miklavžki fari blizu Lutomera, za odstop in prepuščenje vseh pravic do bratove zapuščine revnih 50 gold. srebra! Sestra pa, prosta slovenska kmetica, ni htela ponudnih 50 gold. vzeti in tako je že preteklo več let, da se ni nič več o ti stvari javno govorilo. Možje, ki imate v teh zadevah določivno besedo, ki imate morda Stanko Vrazovo zapuščino v rokah, in ki Vam je znana njegova zadnja oporoka, ne mudite se dalje in dajte na beli dan, kar že dosti predolgo zanemarjeno leži v kakem kotu! Dajte narodu, kar narodu gré! Stanko Vraz je imel mnogobrojno prijateljev ne samo v Zagrebu, temuč v celi Horvatski, za katero je živel in pel, — kako to, da po njegovi smrti, kakor vidimo, mu dosihmal ni ne edeu tega prijateljstva učinil, da bi se bil za izdanje njegove literarne zapuščine pognal in tako nov nevenljiv list v venec pesniške njegove slave vpletal! „Kar nočeš, da se ne učini tebi, ne učinaj drugim.“

Iz Súhora pri Metliki smo zvedili, da je v noči med 30. in 31. okt. strašen vihar razsajal. Na farovžu in na cerkvi je nek tū in tam streho popolnoma razkril, veliko okenj podrobil, in na to v cerkvi svečnike prevernili, sveče polomil, polstre, križ in drugo pripravo na tla pometal in s snegom posul in še veliko druge škode napravil. Tudi poštni voz je prevernili ravno nad Hrastom, neko vasjo Súhorske fare, in konduktor je mogel ljudi najemati, da so mu voz spravili v Metliko, in sicer kakih 5 ur pozneje, kakor bi bil imel tje priti.

Iz Ljubljane. Pretekli četrtek so bile v našem listu oznanjene preskušnje učencov kmetijske šole. Podverglo se je tem preskušnjam 6 učencov, med katerimi je eden, Simončič iz Leskovca, triletno šolo doveršil, Kern in Leskovec drugo leto, Barborič in Gostiša pa prvo. Knez je konec leta zbolel, da ni mogel k izpraševanju priti, pa je kmalo od konca šole zapustil za to, ker se je očetu kmetu smilil, da bi se fant mogel toliko učiti!! Izpraševani šesteri učenci so pokazali, da so se veliko naučili v kmetijstvu in kmetijski kemii in fiziki, iz katerih nauk so gosp. fajmošter Zalokar izpraševali, in rastlinoznanstva, sadjo- in murvoreje in reje gojzdnega lesa, iz katerega je izpraševal gosp. Fleišman, iz živinoznanstva in reje domače živine, iz ktere je izpraševal dr. Bleiweis — se vé da vse v slovenskem jeziku. Gosp. prof. Konšek kot cesarski komisar in gospod Terpinč, predsednik kmetijske družbe, ki sta še z nekaterimi gospodi bila pričujoča in sta tudi marsiktero vprašanje zastavila, sta bila prav zadovoljna z izpraševanimi fanti. Le škoda, ako bi kmetijska šola mogla zavolj nehanja štipendij jenjati, kar pa še zmiraj upamo, da ne bode. — Drugo pot bomo povedali tudi od preskušinj iz podkovstva in živinozdravilstva, v kateri šoli je letos toliko učencov bilo, da še skor nikoli toliko.

Novičar iz raznih krajev.

Iz Dunaja. Najvišji ukaz veli, poveljnik regimenta ne sme vojaku, kateri se zoper kako vojaško postavo pregreši, ne več kakor k večjemu 40, poveljnik bataljona k večjemu 30 in poveljnik kompanije k večjemu 20 palic ali šib nakloniti.

— Prošnje, da bi se Istra iz avstrijske colne zveze izločila, ministerstvo ni uslišalo.

— Štempelj štacunarskega blaga je 1. nov. nehal.

— Doslej je bilo blizo 100 milijonov novih krajcarjev in polkrajcarjev kovanih. Kje so nek?

— Perva vožnja za poskušnjo po železnici od Dunaja do Linca je bila 2. t. m.

Iz Solnograda. Prevzvišeni gosp. nadškof Maksimilian Jožef so izvolili solnograškega korarja in vodja ondašnjega semenišča, prečastitlj. gosp. Val. Wiery-ta, doktorja bogoslovja, za knezoškofa kerške škofije na Koroškem. Lahko rečemo, da so Korošci to volitev z veseljem sprejeli.

Iz Tiroljskega. Slišati je, da bodeta pruski kralj in kraljica iz Merana dalje potovala v Florenco in potem do Palerme.

Iz zgornjega Štajerskega. Iz Admonta 4. nov. Pri nas je padel sneg že 30. oktobra komolec debel. Drevje je imelo še zeleno listje in na nekterih drevesih je viselo še pozno sadje, pokrito z sneženo odejo.

Iz Bisaga na Horvaškem se piše „Gosp. listu“ prav prepričavno o potrebi kolikor moč pozne tergatve. Lepo se ondi dokazuje, da po jeseni in zrelosti grojzda se mora vselej ravnati terganje, ne pa po starem prigovoru, ki, na priliko pravi:

Za toga dojde sveti Mihal,
Groždje dozreli, bodem ga bral.

In tako se slepi ljudje terdovratno deržijo vseskozi svojega „Mihela.“ Letos je nekdo, vprašan: kdaj naj bi se bralo, nečimerno odgovoril, „da je sve jedno, ili se bralo sad ili kasneje, vino će biti svakako kiselo.“ Skušnja je pa vse drugač pokazala: Tisti, ki so s tergatvijo do sv. Terezinje čakali, se smejaajo zdaj onim, ki so s sv. Mihelom deržali.

Iz Varaždina. Gosp. dr. H. Martinak iz Ljubljane pride k nam za deržavnega pravnika z naslovom komitatnega sodniškega svetovavca.

Iz Rusije. Iz mnogih znamenj se dá misliti, da je v kratkem važnih naredb pričakovati in sploh je govorjenje, da bo vlada v zadevah kmetovskih reči se naprej pomaknila.

Iz Černe gore. Misliti se more, da je komisija v Carigradu svoje obravnave zastran meje med Černo goro in Turčijo dokončala, in iz časnikov se dá posneti, da so se vlade zedinile v tem, da ostane meja med obema deželama tista, katero ste imele leta 1856.

Iz Italije. Iz Ankone 5. nov. Tukaj razsaja burja in méde, da je groza. Od 29. oktobra do 3. t. m. je prišlo 17 ladij v nesrečo, med njimi 9 avstrijskih.

Iz Švajce. Iz Genfa. Več dní že brije burja tako silno, da se ljudje 10 do 12 let take ne spominjajo. Huda zima se je že začela.

Iz Nemškega. Kakor povsod se sliši tudi iz Štetina mnogo nezgod na morju. Tako je blizo Nesta barko z žitom vihar na kraj zagnal, da se je razletela. Mornarjev je več utonilo in kapitana so sicer oteli, pa nič se ni zavedel.

— Iz Berlina. Dosedanje ministerstvo je odstopilo in gotovo ne žaljuje po njem nihče v celém pruskem kraljestvu. Kraljevič vladar je naročil knezu Hohenzollernskemu, novo ministerstvo sestaviti, in to se je zgodilo in novi ministri so: Knez Hohenzollern-Sigmaringen, predsednik ministerstva; Flottwell, minister notranjih, Schleinitz, minister unanjih zadev; Auerswald, deržavni minister; Bonin, minister vojaštva; Patov, minister dnarstva; Pückler, minister kmetijstva; Bethmann-Hollweg, minister obredstva. Samo ministra Heidt in Simons, prvi za kupčijstvo, drugi za pravosodje, ostaneta še. — Pruski časniki stavijo zlasti v Auerswalda in Bonina veliko upanje, katerih ime je v celi deželi dobro znano in nadjajo se, da bo ustava po novem ministerstvu se učverstila.

— Iz Hamburga. Angleška policija je naznanila po telegrafu, da bi se utegnili dva Madžara v Hamburg-u najti, ktera imata mnogo ponarejenih avstrijskih bankovcov po 100 fl. pri sebi. Zasačili so ju res ne dalječ od Hamburga in našli pri njima za poldrug milijon goldinarjev omenjenih bankovcov.

— Iz Šlezvika. Danska vlada je sklenila, skupno ustavo Holštein-Lauenburško opustiti. Tedaj je vendar odjenjala zahtevanju nemške zveze poslednjo uro; malo pozneje bi bilo vse prepozno.

Iz Francozkega. Cesarska najvišja sodnija v Parizu je določila, da so starši odgovorni, če poškoduje otrok družega pri kaki igri, takrat, kadar igrajo otroci brez varha ali pa nevarne igre.

— Silno široke oblačila zapeljejo kaj lahko ženske, da začnejo kontrabantirati. Tako je brati iz Francozkega, da pazijo na mostu blizo mesta Kehla stražniki na take ženske in so zasačili pred nekimi dnevi deklo, ktera je imela 1300 fronk. vredno zavijačo (šal), drugo gospo, ktera je imela dve, in še neko deklo, ktera je imela celó 11 tacih zavijač pod krilom.

Iz Turškega. Ali Ghaleb je utonil v morju, parobrod se je zaletel v njegovo barko in jo je razdrobil.

— Svak kneza Danila je prišel v Carigrad, kakor pravijo, s pismi za francozkega in ruskega poslanca.

— Stari Lord Redcliffe se je peljal iz Carigrada v Smirno, pa je imel nesrečno vožnjo. Najpervo je terčnila fregata, na kateri se je peljal, v drugo ladijo, katero je zlo poškodovala, potem je pa običala fregata na plitvini, na kateri je sedela tri dní. L. Redcliffe se je mogel prepeljati z drugo barko v Smirno.

Narodna. *)

Po vrtu je špansirala,
Pa rožice nabirala
De si bo pušeljce delala.

Iz rožmarina nemškega
In nageljna rdečega,
In nageljna rdečega;

S solzami ga je spirala,
Š črno nitko povijala,
Š črno nitko povijala:

Al živ si, Anzelj, al mrtev,
Po pušeljce vendar boš prišel,
Po pušeljce vendar boš prišel.

Enajst je ura vdarila,
Anzelj na okence trkljá
Anzelj na okence trkljá;

Al živ sem Anzelj al mrtev,
Po pušeljce vendar sem prišel,
Po pušeljce vendar sem prišel.

Z eno roko j' odpirala,
S ta drugo ga j' obimala,
S ta drugo ga j' obimala.

Hitro se je napravila
Da bo z Anzeljnam rajžala,
Da bo z Anzeljnam rajžala.

Na konjca k seb' jo posadí,
In hitro hitro mi zdrči
Da vse spred njih nazaj leti.

Kamor predeleč prideta
Do jen'ga polja ravnega,
Do jen'ga polja ravnega:

Poglej pogled, deklesce ti,
In pa povej, al strah te ni,
In pa povej, al strah te ni:

Luna in zvezde svetijo,
Mrlič hitro jezdijo,
Mrlič hitro jezdijo.

Kaj bo me strah, kak bo me strah?
Sej s' ti pri men', moj Anzelj mlad,
Al pusti v miru mrtve spat';

Luna in zvezde svetijo
Da nama kraj' čas delajo,
Da nama kraj' čas delajo.

Še hitriše naprej drči,
Da vse spred njih nazaj leti,
Da vse spred njih nazaj leti.

Še spet ji prav' in govori:
Poglej pogled, deklesce ti,
In pa povej, al strah te ni:

Luna in zvezde svetijo,
Mrlič hitro jezdijo,
Mrlič hitro jezdijo.

Kaj bo me strah, kak bo me strah?
Sej s' ti pri men', moj Anzelj mlad,
Al pusti v miru mrtve spat'.

Luna in zvezde svetijo
Da nama kraj' čas delajo,
Da nama kraj' čas delajo.

Še hitriše naprej drči
Da vse spred njih nazaj leti,
Da vse spred njih nazaj leti.

Še v tretje prav' in govori:
Poglej, pogled, deklesce ti,
In pa povej, al strah te ni:

Luna in zvezde svetijo
Mrlič hitro jezdijo,
Mrlič hitro jezdijo.

Kaj bo me strah, kak bo me strah?
Sej s' ti pri men', moj Anzelj mlad,
Al pusti v miru mrtve spat';

Luna in zvezde svetijo
Da nama kraj' čas delajo,
Da nama kraj' čas delajo.

Še hitriše jo zadrči,
Da vse spred njih nazaj leti,
Da vse spred njih nazaj leti.

Kamor predeleč prideta,
Do britofa žegnanega,
Do britofa žegnanega.

En grob se tamkaj razdeli,
Anzelj se v njega položi,
Anzelj se v njega položi.

Na črni grob se j' zgreznila,
Svojo dušo izdihnla,
Svojo dušo izdihnla.

*) Pesmico to iz Krajskega smo vzeli iz predgovora „Narodnih pripovedk“, ki jih je ravno v Varaždinu izdal slavnoznani naš gospod Matija Kračmanov Valjavec in o katerih so „Novice“ že večkrat govorile. Dokazati je hotel s to pesmijo, da ena in ista pripovedka, ena in ista pesem je znana malo da ne vsem narodom v Evropi.

Pogovori vredništva. Gosp. A. P. fajmošter v Sl.: Poslednji del „občne povest.“ spisujejo precastiti gosp. pr. V. Kadar bo spis gotov, se bo začel sopet natis. — Gospod ∞ v C: Če vsakega dopisa ne moremo natisniti, naj Vam ne bo žal; obče mikavne novice so nam vselej drage, pa še gorke — kakor pravimo — morajo biti.